

Proč nosí sysel slunečník

„Daleko v jižní Africe je veliká poušť. Poušť je horké a suché místo. Pálí tam slunce a skoro vůbec tam neprší. Zdálo by se, že tam nikdo nikde nežije. Ale to není pravda. Za sedmým přesypem má svou podzemní noru sysel Dorián. Dorián leží v podzemní noře skoro celý den. „Doriáne, polez ven. Pojd' si s námi hrát pískovanou,“ volají na Doriána jeho syslí kamarádi. „Nikam nejdu, je vedro,“ na to Dorián. „Doriáne, pojd' s námi hledat něco na zub,“ žadoní kamarádi. „Nemám hlad. Jděte si sami. Jdu spát. Prospím raději celé léto,“ bručí Dorián. „Doriáne, jdeme pro kapky rosy. Jdeš s námi?“ ptají se zase syslí

kamarádi. To už bylo na Doriána moc. Vystrčil hlavu z nory: „Kapky rosy? V tomhle parném počasí? Co to je za hloupost? Dejte mi už konečně pokoj.“ Doriánovi bylo takové vedro, že mu nešlo ani mluvit, ani myslet, ani nic jiného. Slunce mu pražilo na hlavu i na hřbet, a tak se Dorián raději zase rychle schoval do své nory. Smotal si pod sebe svůj huňatý ocas a usnul. Když se probudil, uslyšel divnou muziku. Trochu vrzala, trochu bubnovala a trochu skřípala. Doriánovi chvíli trvalo, než mu to došlo. To zpíval jeho vlastní žaludek. Zpíval hladovou písničku. Co s tím? V podstatě se nabízely dvě možnosti. Zůstat v noře, hezky ve stínu, ale také hezky o hladu. No, to nebyla příliš lákavá možnost. Pak bylo ještě možné vylézt ven a najít si něco na zub.

No, to také nebylo nic moc. Obě možnosti byly pro Doriána hrozné. Dorián přemýšlel, která z možností je nejméně špatná.

Nakonec zvítězil hlad a Dorián vybral tu druhou. Vylezl ven z nory – uff! Vedrem padl přímo na zadek. A jak tak padl přímo na zadek, jeho huňatý dlouhý ocas se tak nějak vztyčil, potom trochu klesl a překryl Doriánovi nejen

celý hřbet, ale i hlavu. Dorián užasl. Díky vlastnímu ocasu si vytvořil ochranu proti slunci. Takový vlastní chlupatý slunečník. To byl objev! To bylo radosti. Od té doby už šel Dorián hrát pískovanou se syslími kamarády kdykoli. Chodil s nimi hledat i něco na zub. Chodil s nimi hledat i kapky rosy.

Šel a ničeho se nebál. Ani vedra. Věděl,
že se může vždycky schovat pod svůj dlouhý
huňatý slunečník. Ale když je příliš velké
vedro, zaklapne slunečník a tiše vklouzne
do své podzemní nory.

